

Tomb

Tomb suïcida del govern PSOE de Zapatero amb la proposta de posar ma a la jubilació i a les pensions (aires privatitzadors), i amb el desbudell de les Obres públiques. L'orientació és inversa a les mesures aplicades a Bancs, grans empreses i fortunes.

A uns se'ls hi faciliten diners, se'ls hi regalen rebaixes impositives als beneficis i als capitals, se'ls hi atorga una reforma Fiscal que els hi permet pagar menys impostos que a la mitjana europea. Se'ls hi ofereix l'esquer de que podran especular amb els diners de la protecció i Seguretat Social, Salut, Sanitat. En comptes de repartir segons un criteri social, ciutadà i de benestar públic col·lectiu, si més no de la majoria de la població, les inversions, diners, hores de treball, es pretén ampliar els anys laborals i reduir les pensions. I les quatre milions tres-centes mil persones aturades?

El mite de que les pensions no són sostenibles torna a ser difós pel govern dit socialista. Amb la satisfacció dels poders econòmics i de la dreta política, del PP. Quan l'increment de la productivitat és una dada suficient per sostenir i alimentar les jubilacions, a condició de que no es saquegi i en canvi s'empri adequadament el fruit de les suors del treball de milions de persones.

Zapatero ha obert una profunda via d'aigua a la línia de flotació del govern PSOE. Està remant vers els esculls i les cascades. Va a la deriva a favor d'enfonsar-se?

Tomb sindical que reprèn l'embranchida de la mobilització del 12 D passat. Toxo (CCOO) i Méndez (UGT) han mostrat més que les dents. La crida a la mobilització és ja més que una advertència. No s'accepta una reforma laboral d'unitat govern-patronal. La sortida de la crisi no passarà en clau dretana sense lluita. El posar dempeus a les fàbriques, a la població treballadora, és la única possibilitat i garantia per una sortida a la crisi favorable a la gent treballadora. Una sortida en la que paguin els costos qui l'han provocada, els grans capitals financers i la burgesia amb el caos de la sobreproducció, i de l'especulació financera, de sol i d'aliments.

Ahir l'Auditori Marcelino Camacho a Madrid es va omplir de gom a gom amb els sindicalistes de CCOO en peu de mobilització. Ens convenen raonaments per desmuntar mites i temors. Cal mobilització per imposar mesures obreres, populars.

Diputats socialistes s'han aterrat amb les mesures dretanes. Però qui te una certa força, la capacitat de vertebrar una mobilització, són els sindicats, la unitat sindical entorn CCOO i UGT.

Es tracta d'una mobilització unitària general treballadora, amb la que aconseguir un tomb a les polítiques Fiscals, Inversions Obres Públiques i Serveis Públics, al Treball, Socials. Amb les lliçons de que el PP és pitjor, sí. Però precisament per això cal que les polítiques no siguin neoliberals segons els patrons de la Unió Europea.

La mobilització ha de reforçar a la classe treballadora. Ha d'esmicolar les perspectives d'un govern PP o de CiU. Hem de cercar unes polítiques i un govern a l'esquerra de l'actual. Això ho haurem de fer amb la base social i electoral PSC-PSOE.

Francesc Matas Salla